

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1035/2022
06.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гвоздена Гргура, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1476/21 од 17.01.2022. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 81/22 од 05.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гвоздена Гргура, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1476/21 од 17.01.2022. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 81/22 од 05.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1476/21 од 17.01.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана.

На основу члана 89а Кривичног законика окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном и то тако што је окривљеном забрањено приближавање оштећеној ББ на минималној удаљености од 100 метара, као и даља комуникација са оштећеном у трајању од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка који су настали пред ОЈТ у Новом Саду у износу 51.369,58 динара на начин одређен

изреком пресуде, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 81/22 од 05.04.2022. године одбијене су као неосноване жалбе ОЈТ у Новом Саду и браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Гвозден Гргур, због повреде кривичног законика из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводећи да у конкретном случају према окривљеном, који је осуђен на казну затвора, није могла бити изречена мера забране приближавања и комуникације са оштећеном из члана 89а Кривичног законика, обзиром да је одредбом члана 80. став 6. Кривичног законика прописано да се наведена мера може изрећи ако је учиниоцу изречена новчана казна, рад у јавном интересу, одузимање возачке дозволе, условна осуда и судска опомена.

Исте наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА истицао је у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој став – да из одредбе члана 89а Кривичног законика, која је накнадно унета у одредбе Кривичног законика, а којом је у ставу 2. прописана максимална дужина трајања мере забране приближавања и комуникације са оштећеним, као и да се њена примена рачуна од дана правноснажности одлуке, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, недвосмислено произилази да је овом одредбом прецизирана примена предметне мере безбедности и у ситуацији када је окривљени осуђен на казну затвора, а не само код кривичних санкција прописаних одредбом члана 80. став 6. Кривичног законика (страна 3., последњи пасус и страна 4. први пасус образложења другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Самим тим, по оцени Врховног касационог суда, побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић